

(Lovforslaget, som vedtaget i Folketinget, findes i Tillæg C., Sp. 1059).

Sagen sattes under Forhandling.

Justitsministeren ad interim (Hørring): Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at indføre en Forandring i Loven af 12te April 1889. om Hundeafgiften. Det er fremsat ved privat Initiativ i det andet Ting, og jeg har der udtalt, at hvis man i Rigsdagens Ting kunde enes om denne Ændring, er jeg villig til at give Forslaget min Tilslutning. Jeg skal minde om de gældende Bestemmelser med Hensyn til Hundeafgifter, der jo nu i alt væsentligt i alt Fald findes samlede i Loven af 12te April 1889. Formaalet med Hundeafgiften er Formindskelse af Hundeholdet, det vil sige Holdet af løsgaaende Hunde, thi det er en fælles Regel for Bestemmelserne, selv om de i øvrigt afvige for Kjøbenhavn, Købstæderne og Landet, at Lænkehunde ikke medføre Afgiftsforpligtelse. De Bestemmelser, der findes i Lovgivningen, ere forskellige, paa den ene Side for Kjøbenhavn og Købstæderne, paa den anden Side for Landet. De ere forskellige først og fremmest med Hensyn til Afgiftens Størrelse, idet Afgiften selvfølgelig i Kjøbenhavn og Købstæderne er sat betydelig højere end paa Landet. I Kjøbenhavn og Købstæderne svares forskellig Afgift efter Hundens Størrelse fra 20 til 10 Kr. i Kjøbenhavn, fra 10 til 5 Kr. i Købstæderne. Der er endvidere den Regel, at naar nogen holder mere end en Hund, svares der dobbelt Afgift, og ligeledes svares dobbelt Afgift, naar Hundeejeren er Medlem af en andens Husstand. Paa Landet er Afgiften kun 2 Kr. for den første Hund, 3 Kr. for den følgende, og den Hundeejer, der er Medlem af en andens Husstand, betaler 5 Kr. for sin Hund. Allerede her er saaledes en væsentlig Forskel til Stede, men der er imidlertid en anden Afvigelse i Reglerne, der er nok saa væsentlig, og det er den, at medens man i Kjøbenhavn og Købstæderne betaler Afgift af enhver Hund, er der paa Landet den Bestemmelse, at hver Husstand kan holde en Hund foruden Lænkehunden, uden at det medfører Forpligtelse til at svare Afgift. En Sondring paa den ene Side mellem Kjøbenhavn og Købstæderne, til hvilke Handelspladserne, for saa vidt Hundeafgiften angaar, ogsaa regnes, og paa den anden Side Landet er i og for sig givet af sig selv. Men paa den anden Side maa det erindres, at Landet kan frembyde Forhold, som kunne op-

fordre til at anvende strengere Bestemmelser end dem, der ellers hjemles ved Forholdene paa Landet, og dette er ogsaa iagttaget ved Loven af 1889, idet den i § 5 har en Bestemmelse, gaende ud paa, at „i tætbebyggede Landdistrikter, der ligge op til Kjøbenhavn eller en Købstad, skal Justitsministeren med vedkommende Sogneraads Samtykke være bemyndiget til at lade de i Kjøbenhavn eller Købstæderne gældende Bestemmelser om Hundeafgiften træde i Kraft, dog at Afgiften tilfalder „de fattiges Kasse“ i vedkommende Landkommune“. Denne Undtagelsesbestemmelse er altsaa given, for det første for de Landdistrikter, der ere tæt bebyggede, hvilket vil sige det samme, som at de have en købstadlignende Bebyggelse, men dernæst er der yderligere sat den Betingelse for, at denne Bestemmelse kan komme til Anvendelse, at vedkommende Landdistrikt skal ligge enten op til Kjøbenhavn eller til en Købstad. For saa vidt altsaa Landdistriktet ligger selvstændigt, kan § 5 ikke finde Anvendelse derpaa, uagtet Forholdene meget vel i et saadant Landdistrikt kunne være af en saadan Beskaffenhed, at der kunde være god Grund til at anvende strengere Bestemmelser end de derom paa Landet gældende. Det er dette Forhold, der har fremkaldt det foreliggende lille Lovforslag, som gaar ud paa at gøre Bestemmelsen i § 5 anvendelig paa tæt bebyggede Landdistrikter i Almindelighed uden Hensyn til deres Beliggenhed, altsaa uden Hensyn til, om de ligge op til Kjøbenhavn eller en Købstad. Det Medlem af Folketinget, der har fremsat dette Forslag (Nielsen-Grøn), har særlig henvist til Forholdene i Odder som dem, der paakaldte en Forandring i den her omhandlede Henseende i Lovgivningen om Hundeafgiften, og det er ganske rimeligt, at der der kan være Trang til ændrede Bestemmelser. Odder havde i 1890 et Indbyggerantal af 2200, og nu har den sikkert endnu flere. I saa Henseende er Odder ikke enestaaende; jeg skal nævne som andre Landsbyer, der have et lignende Indbyggerantal: Struer, Herning og Nordby paa Fanø, der ogsaa alle sammen have selvstændig Beliggenhed. Forholdet er nu det, at ikke færre end 23 Købstæder og Handelspladser staa med et mindre Indbyggerantal end de Landsbyer, som jeg har nævnt; og der kan for saa vidt allerede siges at være noget underligt i, at man i disse mindre Købstæder og Handelspladser kan anvende de strengere Regler, medens disse ikke kunne finde Anven-